

บทที่ ๑

บทนำ



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาบุคคล สังคม และประเทศชาติ ครู เป็นผู้มีบทบาทอย่างสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ทำการสอนในระดับประถมศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นผู้วางรากฐานชีวิตเบื้องต้นให้กับเด็กในด้านการฝึกและสร้างนิสัยที่ดีตั้งแต่วัยเริ่มเรียน โดยเหตุนี้ การศึกษาที่ดีย่อมส่งเสริมบุคคลให้เจริญก้าวหน้า เพราะว่า "การศึกษาที่พึงประสงค์ จะต้อง เป็นการศึกษาที่เสริมสร้างความรู้ ความคิด ทักษะ และทัศนคติให้คนไทยรู้จักตนเอง รู้จักชีวิต เข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนมีส่วนร่วมอยู่ แล่นำความรู้ความเข้าใจมาใช้แก้ปัญหา และเสริมสร้างชีวิตและสังคมให้ดีขึ้นโดยกลมกลืนกับธรรมชาติ" การส่งเสริมและปลูกฝังให้เด็กไทยมีคุณภาพทางการศึกษาที่พึงประสงค์ได้ดั่งนั้น ต้องอาศัย "กระบวนการแนะแนว" เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างสำคัญ ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ เลียนวาร์ต คาร์มีเกิล (Leonard Carmichael) กล่าวว่า "การแนะแนวมีความสัมพันธ์กับการศึกษาอย่างแยกไม่ออกและยังได้อธิบายสรุปความหมายของการแนะแนวไว้ว่า การศึกษาที่มีประสิทธิภาพคือ การแนะแนว" ^๒ ในทางปฏิบัติ

^๑ สมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, "การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม" รายงานฉบับสมบูรณ์ของคณะกรรมการวางแผนงานเพื่อปฏิรูปการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๑๔), หน้า ๑๕.

^๒ Carmichael, Leonard. "College President Looks at Vocational Guidance," Occupations (May, 1950), 28: 500-503.

การแนะแนวเป็นบริการอย่างหนึ่งที่โรงเรียนสามารถจัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กทุกคนทั้งรายบุคคลและกลุ่ม หลักการสำคัญที่นำมาใช้ อนันต์ อนันตรังสี กล่าวว่า การแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของงานจัดการศึกษา เพราะย่อมสอดคล้องกับอยู่ในงานด้านการเรียนการสอนและการอบรมนักเรียนของโรงเรียน เป็นบริการที่ช่วยให้การจัดการศึกษามุ่งสู่เป้าหมายที่ต้องการ นอกจากนี้ยังต้องอาศัยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถพิเศษด้านต่าง ๆ เข้ามาช่วยเหลือ ส่วนการดำเนินงานแนะแนวต้องเป็นกระบวนการต่อเนื่องต้องเน้นความสำคัญในด้านการเข้าใจตนเอง (Self-understanding) การตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-determination) และการปรับตัวเอง (Self-adjustment) ให้เข้ากับกลุ่มชนและสังคมได้เป็นอย่างดี^๑

ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการดำเนินงานด้านการแนะแนวที่จัดขึ้นในโรงเรียน ส่วนใหญ่ก็เพื่อพัฒนาเด็กให้เป็นคนดีมีคุณธรรม ดังที่ สติชัย นิยมญาติ กล่าวไว้ว่า

วัตถุประสงค์ของการแนะแนว ก็เพื่อให้ผู้รับการแนะแนวได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ รวมทั้งใคร่มีความเจริญก้าวหน้าทางความรู้วิชา สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การที่บุคคลจะพัฒนาได้เป็นอย่างดีนั้น ก่อนอื่นเขาจะต้องมีความเข้าใจตนเองและสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบข้างเป็นอย่างดี บุคคลที่มีความเข้าใจตนเองและเข้าใจสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเองได้คือนั้น ที่จะมีโอกาสได้เป็นมนุษย์ที่สังคมปรารถนา เป็นมนุษย์ที่เบียดไปด้วยความผาสุก เป็นมนุษย์ที่สามารถสร้างความเจริญให้แก่สังคมได้ และเป็นมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง^๒

การแนะแนวนั้นเกิดขึ้นมาจากปัญหาและความต้องการที่จำเป็นของคน ถ้าพิจารณาสภาพของสังคมในปัจจุบันจะเห็นว่ามีส่วนที่ก่อให้เกิดปัญหาให้กับเด็กได้มากมาย ทั้งปัญหาที่มองเห็นได้ชัดและปัญหาที่ซ่อนเร้น ปัญหาที่ปรากฏในวัยรุ่นมักสืบเนื่องมาจากปัญหาในวัยเด็ก ถ้าหากได้มีการแนะแนวในชั้นประถมศึกษาที่ดีแล้วก็จะช่วยลดปัญหาในชั้นมัธยมได้มากขึ้นกว่า

^๑อนันต์ อนันตรังสี, หลักการแนะแนว (พระนคร : โอเคียนส์โตร์, ๒๕๑๔), หน้า ๒๐ - ๒๑.

^๒ สติชัย นิยมญาติ, "ข้อควรสังวรบางประการในเรื่องการแนะแนว," แนะแนว ๑๐ : ๔๐ (เมษายน - พฤษภาคม ๒๕๒๕) : ๒๘.

ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ความจำเป็นของการแนะแนวในระดับประถมศึกษาจึงเพิ่มควมสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งสภาพความเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ ทำให้คนต้องต่อสู้หนักขึ้นเพื่อความอยู่รอด พ่อแม่ต้องทำงานนอกบ้านมากขึ้น เด็กถูกทอดทิ้ง ขาดความรักความเอาใจใส่ควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ทำให้เด็กมีปัญหาส่วนตัวมากขึ้น เมื่อเด็กประสบกับปัญหา เด็กต้องการที่พึ่งเพื่อขอความช่วยเหลือ บางปัญหาอาจต้องการความช่วยเหลือโดยด่วน เด็กไม่อาจจะรอคอยไปจนกว่าจะถึงชั้นมัธยมซึ่งอาจจะสายเกินไป จึงเห็นได้ว่าการแนะแนวในระดับประถมศึกษา เป็นการป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้น และยังช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพของเด็กในวัยที่กำลังเจริญเติบโตให้สมบูรณ์ดีทุก ๆ ด้าน ช่วยให้พัฒนาการของเด็กเป็นไปด้วยดีทั้งทางกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และจิตใจ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการให้การศึกษาในปัจจุบัน ช่วยเหลือปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่เป็นปัญหาหรือเป็นอุปสรรคขัดขวางพัฒนาการของเด็กได้

บุญประสิทธิ์ กนกสิงห์ และ สมเจตน์ อภิวัฒน์รักษา ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียนว่า

ปัจจุบันนี้บริการแนะแนวมีความสำคัญและมีความจำเป็นมากยิ่งขึ้น เพราะปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียนมีมากขึ้น มีทั้งปัญหาในการศึกษาเล่าเรียน ปัญหาในการศึกษาต่อในแขนงวิชาชีพและการประกอบอาชีพ ตลอดจนปัญหาส่วนตัวของนักเรียน ทั้งทางบ้านและทางโรงเรียน ถ้าหากโรงเรียนใดใดจัดบริการแนะแนวให้แก่แก่นักเรียนแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวก็จะลดน้อยลงไป อันจะเป็นประโยชน์แกตัวนักเรียนและต่อการบริหารงานของโรงเรียนอีกด้วย^๒

กรมสามัญศึกษา, หน่วยศึกษานิเทศก์, การแนะแนวในโรงเรียน (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔), หน้า ๒.

^๒ บุญประสิทธิ์ กนกสิงห์, สมเจตน์ อภิวัฒน์รักษา, การแนะแนวเชิงปฏิบัติ (กรุงเทพมหานคร : สารศึกษาการพิมพ์, ๒๕๒๐), หน้า ๑.

✓ วิชิตา บัวศรี ได้กล่าวเสริมว่า บริการแนะแนวที่คืบหน้าจะต้องเป็นการจัดเพื่อนักเรียนทุกคนในโรงเรียน มีใจจะจำกัดเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาเท่านั้น จุดประสงค์หลักของการจัดบริการแนะแนวก็คือ การป้องกันมิให้เกิดปัญหาขึ้นแก่เด็ก เพราะการป้องกันนั้นดีกว่าและง่ายกว่าการแก้ปัญหามาก อย่างไรก็ตาม สภาพการจัดการประถมศึกษาในปัจจุบันมีปัญหามาก ที่สำคัญได้แก่จำนวนนักเรียนเพิ่มมากขึ้นทุกปี ขาดครู ขาดอุปกรณ์การศึกษาและสถานที่เรียน จึงเป็นปัญหาอย่างมากสำหรับผู้บริหาร โดยเฉพาะของโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งควรจะได้มีการแก้ไขปรับปรุงโดยเร็ว ลัดดาวัลย์ ถาวรเกียรติขจร กล่าวว่าปัจจุบันสภาพสังคมในกรุงเทพมหานคร มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหายาเสพติด แหล่งเสื่อมโทรม การอบรมเลี้ยงดูเด็ก อาชญากรรม การว่างงาน ปัญหาเหล่านี้ย่อมมีผลกระทบต่อเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของสังคมดังกล่าวด้วย และยังสามารถวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร กับโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ประสบปัญหาทุกด้านมากกว่านักเรียนในโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีปัญหาทุกด้านมากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง

นอกจากนี้ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็ก ได้แก่ เด็กขาดเรียนบ่อย เด็กเรียนช้า สอตกซ้ำชั้น ขาดอุปกรณ์การเรียนที่ไม่เพียงพอ ขาดเครื่องนุ่งห่ม ขาดอาหารกลางวัน ปัญหาส่วนตัวของเด็กส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ผู้ปกครองแยกกันอยู่และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น

✓ วิชิตา บัวศรี, "การแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา," เอกสารประกอบการบรรยายในการอบรมครูแนะแนวกรุงเทพมหานคร, ๒๕๒๔ อัครโร เนียว ๑๑ หน้า

๒ ลัดดาวัลย์ ถาวรเกียรติขจร, "การจัดการบริหารแนะแนวในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร," เอกสารประกอบการบรรยายในการอบรมครูแนะแนวของกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๒๓ อัครโร เนียว ไม่มีหน้า.

แหล่งสลับ แหล่งมีวัสดุอเนกต่าง ๆ โรงงานอุตสาหกรรมและอากาศเป็นพิษ ฯลฯ ปัญหาดังกล่าวนี้หากปล่อยทิ้งไว้ไม่รีบแก้ไขจะเป็นปัญหาใหญ่ ควรที่โรงเรียนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาของกรุงเทพมหานครทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อขจัดปัญหาต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไปด้วยการจัดโครงการแนะแนวขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครให้ครบทุกแห่งเท่าที่จะสามารถทำได้

การจัดโครงการแนะแนวขึ้นเพื่อประโยชน์แก่นักเรียนทุกคนในโรงเรียนเป็นส่วนรวมนั้น จะต้องเป็นโครงการที่ดี ซึ่ง อนันต์ อนันตรังสี กล่าวว่า โครงการแนะแนวจะให้ผลดีต่อการศึกษาได้ ก็ต่อเมื่อได้จัดให้มีบริการต่าง ๆ ที่สำคัญและจำเป็นยิ่งไว้ในโครงการ เช่น บริการสำรวจนักเรียน บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล บริการติดตามผล บริการแก่คณะครู บริการคำนวณวิจัย และบริการสำหรับประเมินผล การจัดโครงการแนะแนวขึ้นในโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารการศึกษา ครูใหญ่ ครูประจำการศึกษานิเทศก์และครูที่ทำหน้าที่แนะแนวของโรงเรียน จะต้องเข้าใจหลักการหรือปรัชญาและเทคนิคของการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาได้เป็นอย่างดีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติด้วย จึงจะทำให้การจัดโครงการแนะแนวมีประสิทธิภาพได้ดี แต่สภาพจริง ๆ ในปัจจุบัน การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครยังจัดได้ไม่ทั่วถึงและไม่กว้างขวางเท่าที่ควร จากสรุปผลการสัมมนาการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนแก่ผู้เข้ารับการอบรม ครูแนะแนวของสำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ทั้ง ๒๔ เขต พบปัญหาการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนที่สำคัญ ได้แก่ ด้านการบริหาร ผู้บริหารขาดความรู้ความเข้าใจในเทคนิคต่าง ๆ ของการแนะแนว ไม่เห็นความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือกับคณะครูเท่าที่ควร ทั้งยังมีทัศนคติที่ไม่ดีต่องานแนะแนวในโรงเรียนอีกด้วย มองเห็นว่าเป็นงานที่สิ้นเปลือง ไร้ประโยชน์ไม่คุ้มค่าต่อการศึกษา ด้านบุคลากร ขาดอัตราครูแนะแนวในโรงเรียน ขาดครูที่ตั้งใจและสนใจทำงานด้านนี้อย่างจริงจัง เพราะขาดการสนับสนุนที่ดีจากผู้บริหาร ด้านส่วนตัวนักเรียนมีผลการเรียน สุขภาพ

อนันต์ อนันตรังสี, หลักการแนะแนว (พระนคร : โอเคียนส์โตร์, ๒๕๑๔), หน้า

จิตไม่ตี มีความประพฤติที่ไม่เหมาะสม เป็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ควรแก้ไข

ข้อที่น่าสังเกตร่วมกันคือ การจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานครเท่าที่เป็นมา เป็นการจัดโครงการแนะแนวด้านการเรียนแก่เด็ก เสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนด้านอื่น ๆ ซึ่งก็มีความสำคัญแก่นักเรียนอยู่มากทีเดียว เช่น โรงเรียนกสบช.เลยไม่จัดให้ ทำให้การส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนขาดประสิทธิภาพ ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรและแผนการศึกษาชาติที่กำหนดไว้ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและเสนอแนะรูปแบบโครงการแนะแนวในโรงเรียนที่พึงประสงค์ เพื่อให้ผู้บริหาร เลือกโครงการที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละแห่ง มีโอกาสจัดบริการและกิจกรรมต่าง ๆ อันจะช่วยพัฒนาเยาวชนของชาติให้เจริญก้าวหน้าอย่างเต็มที่ทุกด้าน เพื่อประโยชน์แก่ตัวเด็ก สังคม และประเทศชาติสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาทัศนคติและความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ของผู้บริหารการศึกษาในสำนักงานศึกษารุงเทพมหานคร ศึกษา นิเทศก์ฝ่ายแนะแนวการศึกษา ครูใหญ่ ครูประจำการและครูแนะแนว
๒. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงสภาพความเป็นจริงในการจัดที่ เกี่ยวกับการจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในทัศนะของผู้บริหารการศึกษา

“สำนักงานศึกษารุงเทพมหานคร, ศึกษา นิเทศก์, “สรุปผลการสัมมนาการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน,” เอกสารถาวรประเมินผลภายหลังการอบรม ปีการศึกษา ๒๕๒๓ อัครโร เนียว ๓ หน้า.

ศึกษานิเทศก์ฝ่ายแนะแนวการศึกษา ครูใหญ่ ครูประจำการ และครูแนะแนวในโรงเรียนเพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการเสนอความคิดเห็นเพื่อประโยชน์ต่อการจัดและปรับปรุงขยายงานบริการในโครงการแนะแนวของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นต่อไป .

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ

๑. ผู้บริหารการศึกษาในสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน ๕ คน ศึกษานิเทศก์ฝ่ายแนะแนวการศึกษา และศึกษานิเทศก์เขต จำนวน ๒๔ คน
๒. ครูใหญ่ ครูประจำการ ครูแนะแนวซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้ง ๒๔ เขต จากโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ จำนวน ๔๓๑ คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ครอบคลุมเนื้อหาและสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติและความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้จริง
๒. วิธีการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีรวบรวมข้อมูลจำนวนมากได้ดี
๓. คำตอบของผู้บริหารการศึกษาในสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ศึกษานิเทศก์ฝ่ายแนะแนวการศึกษา ศึกษานิเทศก์เขต ครูใหญ่ ครูประจำการ และครูแนะแนวของโรงเรียน เป็นคำตอบที่ดี จริงใจ และเชื่อถือได้

ความไม่สมบูรณ์ของทววิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจได้ผลไม่สมบูรณ์บางประการ เนื่องจาก

๑. ผู้ตอบแบบสอบถามอาจตอบแบบสอบถามบางข้อไม่ตรงกับความเป็นจริงได้
๒. ผู้ตอบแบบสอบถามอาจตีความในแบบสอบถามบางข้อคลาดเคลื่อนได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

- ๑. เป็นแนวทางให้ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาได้นำโครงการแนะแนวที่เสนอไปจัดบริการได้
- ๒. เป็นแนวทางในการปรับปรุงบริการแนะแนวที่จัดเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูงขึ้น
- ๓. เป็นแนวคิดสำหรับผู้บริหารการศึกษาที่จะส่งเสริมคณะครูให้ได้รับความรู้ความชำนาญด้านแนะแนว และสามารถปฏิบัติงานด้านนี้ให้มีผลดียิ่งขึ้น
- ๔. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการจัดและปรับปรุงโครงการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษาทางสังกัดออกไปให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

- ๑. การแนะแนว (Guidance) เป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลให้เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เขาสามารถนำตนเองได้ เป็นต้นว่า ตัดสินใจได้ว่าจะศึกษาค้นคว้า ประกอบอาชีพใด หรือแก้ปัญหาอย่างไร และสามารถปรับตัวได้อย่างมีความสุขความเจริญก้าวหน้าในชีวิต ได้พัฒนาตนเองให้ถึงขีดสุดในทุกด้าน
- ๒. การแนะแนวการศึกษา (Educational Guidance) หมายถึงกระบวนการป้องกันและแก้ปัญหาค้นหาการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้เลือกสายการเรียนได้เหมาะสมกับตนเอง ตลอดจนช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านการเรียน
- ๓. การแนะแนวอาชีพ (Vocational Guidance) หมายถึงกระบวนการช่วยเหลือบุคคลในการเลือกอาชีพ การเตรียมตัวประกอบอาชีพ การเข้าทำงาน ตลอดจนการปรับปรุงและพัฒนาตนเองเพื่อให้ประสบความสำเร็จก้าวหน้าในอาชีพนั้น
- ๔. การแนะแนวปัญหาส่วนตัวและสังคม (Personel and Social Guidance) หมายถึงกระบวนการช่วยให้บุคคลรู้จักปรับตนเองกับบุคคลแวดล้อม รู้จักแก้ปัญหาของตน

ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข ทำความเจริญก้าวหน้าให้
แก่ตนเอง ตลอดจนบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมช่วยให้สังคมพัฒนาขึ้น



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย